

13 Fundamentals of Faith

A HISTORY OF DISAGREEMENT

Precedent of Disagreement

1. Rambam, Teshuva 3:7

חמשה הן הנקראים ה מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים כל אחד מחמשה אלו הוא מין.

/השגת הראב"ד/ והאומר שיש שם רבון אחד אלא שהוא גוף ובעל תמונה. א"א ולמה קרא לזה מין וכמה גדולים וטובים ממנו הלכו בזו המחשבה לפי מה שראו במקראות ויותר ממה שראו בדברי האגדות המשבשות את הדעות. /השגת הראב"ד/ וכן האומר שאינו לבדו הראשון. א"א כאותו שאמר אלהיכם צייר גדול היה אלא שמצא לו סמנים גדולים תהו ובהו חושך ומים ורוח ובהם עשה מה שעשה.

2. Rabbi Yitzchak (Isadore) Twersky wrote in his famous biography of the Raavad, *Rabad of Posquieres* pp. 283-284.

There is not a shadow of doubt that Rabad was personally committed to the traditional Jewish view which maintained the unlikeness and incorporeality of G-d as an indispensable corollary of the existence and unity of G-d. Those Talmudic legends and homilies which nurture the corporeal misconception of G-d are in his opinion "corrupting right opinion" about religious matters... Elsewhere in his writings, Rabad is emphatic and unequivocal concerning the elimination of all anthropomorphic attributes with regard to G-d: "it is not correct to speak in this manner about the creator" [*Ba'alei HaNefesh* p. 4].

3. R. Shimshon Raphael Hirsh, Bereishis 6:6

Regarding this and similar anthropomorphic expressions of God we would like to make a general remark. For so long people have philosophied all round these expressions to remove the danger of the slightest thought of any materiality or corporality of God that at the end one runs very nearly into the danger of losing all idea of the personality of God. Had that been the purpose of the Torah, those kind of expressions could easily have been avoided. But this last danger is greater than the first. The two anthropomorphic expressions here save the two essential conceptions: the freedom, the free-will of God, and that of Man. Not for nothing does it say, "when God saw etc.". The wickedness of Man was not a matter of necessity. God had to see it before He knew it. This expression gives us the guarantee of human free-will. And the fate that overtook mankind was not the result of physical causes which followed set laws, it was preceded by an examination by God and His decision; the decision itself pained the Decider. All this presupposes the personality and free-will of God and keeps this clear in our minds. The רמב"ד already, one of the most Jewish of our thinkers, is of the opinion that such consciousness of the personality of God is of much greater importance than speculating about it, as to whether this or that can be asserted of God.

Those Who were more Explicit

4. Or H', Introduction to Maamar 2

R. Chasdai ben Yehudah Crescas b. Barcelona, c.1340; d. Zaragoza, 1410/1411, Rav of Aragon and later Saragossa, he was a talmid of the Talmudist and philosopher R. Nissim

המאמר השני

צפנות התודות ד"ל שהם יסודות ועמודים אשר צית אליהם נכון עליהם וצמליחותם
 ילוויד מליחות התורה מסודרת עמנו ית' ואלו ילוויד העדר אחת מהם תפול
 התורה זכללה חלילה. וכשחקרנו צהם מלאנום ששה האחד ידיעת השם בנמצאות
 חב' השנחתו בהם, הנ' יכלתו. הד' הנבואה. הה' הבחירה. הו' התכלית.
 חה למה שהיתה התורה פעל לזוני מהמלוא אשר הוא הפעל אל המלוא אשר הוא

המתפעל יחוייב צהכרח שיהיה הפועל יודע ודולה ויכול והמתפעל דולה וזוחר
 ולא הכרחי ואנוס. ולהיות הפועל אשר מהפועל אל המתפעל אין המלט לו מהתיחסות
 מה ציניהם יחוייב שיהיה התיחסות ודקות מה ציניהם והוא הנצואה. ולהיות כל
 פעל טבעי או מלאכותי וכ"ס דלנוי ומפועל צצ"ת השלמות לתכלית ידוע אין המלט
 צפעל השלם הזה להיותו לתכלית חשוב ולזה דאינו לחלק המאמר לששה כללים.

5. Magen Avos in Intro to Meseches Avos

R. Shimon b. Tzedek Duran, Tashbetz/Rashbetz, b. Barcelona, Rabbi of Algiers, Rabbinical authority, student of philosophy, astronomy, mathematics, and especially of medicine, which he practised for a number of years at Palma (de Majorca) 1361-?

ספר

מגן אבות

זהו פירוש נחמד ויקר מאד מאד על מסכת אבות אשר חיבר הרב הגדול מורינו ורבינו

במאה"ד שבעון בר צמח דוראן זלה"ה

הגדל בחדש שבט שנת ק"ך והליל אה נפשו מארץ מולדתו ספרד בשנת השמד שנת קנ"א ונפטר זקן וטוב ימים שנת צדק"ו לאלף הששי והיה אחריו ברכה י"ד ספרים מספרים גדול חממתו מחברים אור חרותו מעינים רב בקולותיו :

נודע ראשונה בליוורנו שנת תקכ"ג ל"י חיים יונה דוראן ז"ל סגנו הרב המחבר הליקף מצאונות יא עה לאור שנית בנייר יפה באוהיות חדשות ובתורה מרויכת עם הוספת רשימת ספרי הרב המחבר, בהוצאת ש"י

ירוחם פישל הלוי מ"ס

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמד כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר :

כן נהגו להתחיל ומה שלמדו מזה הפסוק כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא הוא כי פירוש דארץ הכתובה בכאן ארץ רחיים שהיא עולם שכולו ארוך כי זה העולם אינו ירושת עולם וכבר פירשנו אהן שאין להם חלק לעולם הבא בחלק דראשון אשר קראנוהו חלק אלוה שמעל כי שם נתבאר במופת על דרך הפילוסופים האמונות התלויות בהאל ית' והכופר בהם נקרא במשנה אפיקורוס והחלק השני קראנוהו חלק שזסינו לפי ששם ביארנו כי תורה מן השמים כנגד החולק עלינו שאין להם חלק לעולם הבא והחלק השלישי קראנוהו חלק יעקב כי יעקב אבינו לא מת ובתוך שלושת חלקים אלו ביארנו י"ג עיקרים שהם שרשי אמונתנו כמ"ש רבי' משה ז"ל וראינו לפרש יחוס התנאים ולהזכיר מקום ההלכות אשר נביא מדם ראיות להועיל לתלמידים :

6. Sefer Haikarim I:4

R. Yosef Albo lived in Spain ca. 1380-1444. His principal teacher was R. Chasdai Crescas, one of the leaders of the Jewish community in Christian Spain, the author of Or Hashem. R. Yosef played an important role in the

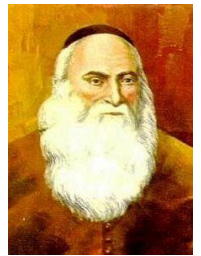

Disputation at Tortosa, which might have served as the catalyst for the composition of R. Yosef's Sefer Ha-Ikkarim (Book of Principles). Sefer Ha-Ikkarim is based on the Bible, rabbinic teachings, and philosophical writings. It seems to have been influenced by R. Chasdai Crescas's Or Hashem, as well as by R. Simeon b. Tzemach Duran's (Rashbatz's) work Magen Avot.

הדרך הנכון שיראה לי בספירת העקרין שהם שרשים ויסודות לתורה האלהית הוא, כי העקרין הכוללים וההכרחיים לדת האלהית הם שלשה, והם מציאות השם, וההשגחה לשכר ולעונש, ותורה מן השמים. ואלו השלשה הם אבות לכל העקרין אשר לדתות האלהיות, כמו תורת אדם ותורת נח ותורת אברהם ותורת משה, וזולת זה מן התורות האלהיות אם אפשר שימצאו יותר מאחת בזמן אחד או בזו אחר זו. ותחת כל עקר מאלו שרשים וסעיפים משתרגים ומסתעפים מן העקר ההוא, כי תחת מציאות השם הוא שורש היותו קדמון ונצחי ודומיהן, ובכלל תורה מן השמים הוא ידיעת השם והנבואה ודומיהן, ובכלל ההשגחה הם השכר והעונש בעולם הזה לגוף ובעולם הבא לנפש.

ומאלה הג' עקרין הכוללים משתרגים סעיפים וענפים לתורות האלהיות או המתדמות באלהיות על זה הדרך, כי תחת עקר מציאות השם הוא הרחקת הגשמות, שהוא עקר פרטי לתורת משה, והאחדות. ותחת תורה מן השמים הוא שרש נבואת משה ושליחותו. ותחת ההשגחה והשכר והעונש הוא ביאת המשיח, שהוא עקר פרטי לתורת משה לפי דעת הרמב"ם ז"ל, ולפי דעתנו אין ביאת המשיח עקר, ואם הוא עקר איננו פרטי לתורת משה, כי גם הנוצרים עושים ממנו עקר לסתור תורת משה, והוא עקר פרטי להם שלא יצייר מציאות דתם זולתו, ואלו וכיוצא בהם שהם עקרין לדתות הפרטיות כלם נכללים בג' העקרין שאמרנו. ואולם אם אפשר להמצא תורה אלהית יותר מאחת בזמן אחד או בזמנים מתחלפים עוד יתבאר במה שיבא בעזר הצור.

והמורה על היות ג' העקרין הללו שרש ויסוד לאמונה אשר בה יגיע האדם אל הצלחתו האמתית, הוא מה שסידו לנו אנשי כנסת הגדולה בתפלת מוסף של ראש השנה ג' ברכות, שהם מלכיות זכרונות ושפורות, שהם כנגד ג' עקרין הללו, להעיר לב האדם כי בהאמת העקרין הללו עם סעיפיהם ושרשיהם כפי מה שראוי יזכה האדם בדינו לפני השם.

7. Rosh Amana, Abarbanel [R. Don Yitzchak b. R. Yehuda Abrabanel, born in Lisbon, died in in Venice, 1437- 1508]

„האש אמה“

וזה זכרון פרקי המאמר

הפרק הראשון. בוכרון דעת הרב המיימוני ביסודי התורה ועיקריה, כפי מה שהביא בסירוש המשנה, ובספר מנין המצות אשר לו.

הפרק השני. בדעות שאר החכמים שבאו אחריו, בענין העיקרים והמצות אשר בהם, כפי מה שזכר ה"ר חסדאי, בספר אור י"י אשר לו, וה"ר יוסף אלב"י, בספר העיקרים.

הפרק השלישי. בוכרון שבע עשרה ספיקות, שהעירו החכמים ההם בדבריהם, על העיקרים אשר הביא הרב המיימוני.

הפרק הרביעי. עשרים ושלושה ספיקות, אשר העיר ה"ר חסדאי נגד הרב המיימוני, בעבור המצות אשר מנה בקצת העיקרים.

הפרק החמישי. בשמונה ספיקות אחרים, שהעירו אני, המחבר, על העיקרים אשר הניח הרב המיימוני והמצות אשר מנה בהם.

הפרק השישי. בהקדמה הראשונה, הנצטרך אליה לביאור הדרוש הזה, ולהתרת ספיקותיו, והיא מהוראת שם עיקר ושם יסוד.

הפרק השביעי. בביאור הקדמה שניה, נניח אותה גם כן לביאור הדרוש ולהתרת הספיקות, והיא בביאור העיקר הראשון והמצוה הראשונה.

הפרק העשירי. בהתר שלשה ספיקות אחרים מהם. ושם ביארתי קצת הפרק הראשון מספר המדע, ופירשתי פרשת כה אמר י"י אל דרך הגוים אל תלמדו (ירמיה י').

הפרק האחד ועשרים. בהתר שני הספיקות האחרונים, מאשר העירוני בעיקרים. ועמהם נשלמה התרת העשרים ושמונה ספיקות אשר נפלו על דברי הרב בעיקרים ובמצות.

הפרק השנים ועשרים. בחקירה על שאר דעות החכמים בעיקרים, עם דעת הרב חסדאי ודעת ה"ר יוסף אלב"י ודעות אחרות שזכרתי שם.

הפרק השלושה ועשרים. בביאור הדעת הנכון אצלי בדבר הזה.

הפרק הארבעה ועשרים. בספק אחר, יקרה בדעת ההוא והתרתו. ושם בארתי בשלמות גוול, המשנה הראשונה אשר בפרק חלק (דף צ') כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא.

...

אמרו, הוי זהיר במצות קלה כמצות חמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות (אבות פ"ב). ואיך, אם כן, נעשה אנתנו מהם חלוקות, ונניח מהם במדרגת השרשים, ומהם במדרגת הענפים.

וכבר נוכל להמליץ בעד הרב הגדול, שלא כיון לעשות עיקרים ויסודות במצות התורה, כי הוא לא מנה בכללם שום מצוה מעשית, כמו שזכרתי. וגם בענין האמונות, לא עשה אותם העיקרים להגיד, שהאמונות האלה, מזולתם, הם עיקרים בתנייב להאמינם. אבל שהיתה כוונתו, להישייר האנשים, אשר לא העמיקו בתורה, ולא למדו ולא שמשו די צרכם. ולפי שהמה לא יוכלו להקיף ולהשיג כל האמונות והמדעים, אשר כללה התורה האלהית, בחר הרב מכל האמונות, אותם הי"ג אמונות היותר כוללות, כדי ללמד אותם דרך קצרה, אותם הדברים שיש בהם מהחכמות אשר זכרתי בהקדמה הה', באופן שישתלמו כל בני אדם, ואפילו עמי הארץ, בקבלת אותם האמונות. ומזאת הבחינה קראם עיקרים ויסודות, כפי מחשבת התלמיד השומע, לא כפי ענין האמת בעצמו.

וכן כתב הרב הגדול, בפירוש המשנה, בזכרון העיקרים, בעיקר השמיני, שהוא תורה מן השמים. אמרו ז"ל, ואין הפרש בין בני חם כוש ומצרים, לבין אנכי יי' אלהיך, ושמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. הכל מפי הגבורה. והכל תורת יי' תמימה. קדושה ואמת. הנה הודה בפיו ובשפתיו, שבענין האמונות, ובבחינת האמת, אין ראוי שנגיח בתורת האלהים אמונות במדרגת השרשים, והתחלות שיחוייב כל בעל דת לקבלם, ואמונות אחרות שיוכל לספק בהם, כי כולם יחוייב שיקבל ויאמין היותם אמת אלהי, ולא יספק ולא יערער על דבר מהם.

ואם הדבר כן בענין האמונות, שאין ראוי שנגיח עיקרים ויסודות בהם, ככה בענין המצות. אין ראוי שנעשה קצתם עיקריות, וגדולות המעלה מקצתם. כי הנה מצינו מצות כוללות, גדולות המעלה, בדברים שבין אדם למקום ושבין אדם לחבירו. וכגון, זכרון יום המעמד הנבחר, וזכרון יציאת מצרים, ועשית הישר והטוב, ואהבת לרעך כמוך, ולא זכרום המחברים האלה, ולא אחד מהם, בכלל העיקרים. ואיך נכניס עצמנו בבחינת המצוה, ונבחר קצתם על קצתם. והנה במשנה

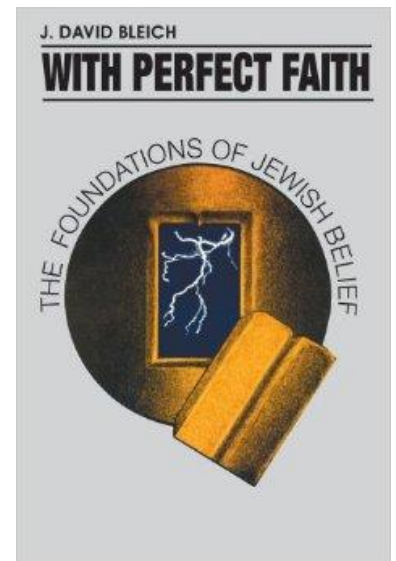
8. Rabbi J. David Bleich, With Perfect Faith, pp. 18 – 19

Rabbi Dr. Bleich is an authority on Jewish law and ethics and bioethics. He is a professor of Talmud (Rosh Yeshiva) at Rabbi Isaac Elchanan Theological Seminary, an affiliate of Yeshiva University, as well as head of its postgraduate institute for the study of Talmudic jurisprudence and family law.

Dr. Bleich is the author of Jewish Bioethics; With Perfect Faith: Foundations of Jewish Belief; Contemporary Halakhic Problems (four volumes); Time of Death in Jewish Law; and Judaism and Healing. He has written extensively on the applications of Jewish law to contemporary social issues and on the interface of Jewish law and the American legal system. He is a Woodrow Wilson Fellow, a postdoctoral fellow at the Hastings Center, fellow of the Academy of Jewish Philosophy, and a member of the Governor's Commission on Life and the Law.

It appears that in compiling divergent lists of principles Maimonides, Crescas, and Albo are not so much in disagreement with regard to substantive teachings or the need to accept these teachings as divinely revealed truths (although there do exist disagreements with regard

to the nature and status of some of these principles), as they are with regard to what it is that they are endeavoring to formulate. Albo is intent upon formulating a system of axioms consisting of the *sin qua non* of any system of religious belief. Every theological system must, by definition, posit the existence of a Deity. Any such system must embody the concept of revelation; else religion can make no demands upon man. And the concept of reward and punishment must be established in order to provide a basis for compliance with the demands of revelation. Crescas, on the other hand, is not concerned with the premises of religious belief in general but with the unique claims of faith set forth by Judaism. Crescas presents the distinctive demands, which Judaism makes upon faith and

formulates the beliefs which are unique to Judaism. Finally, Maimonides, depending upon which explanation is accepted, either presents the particular beliefs which require bolstering and reinforcement or enumerates the minimum content of the theological knowledge necessary for development of the acquired intellect which, in turn, makes possible the reality of immortality.

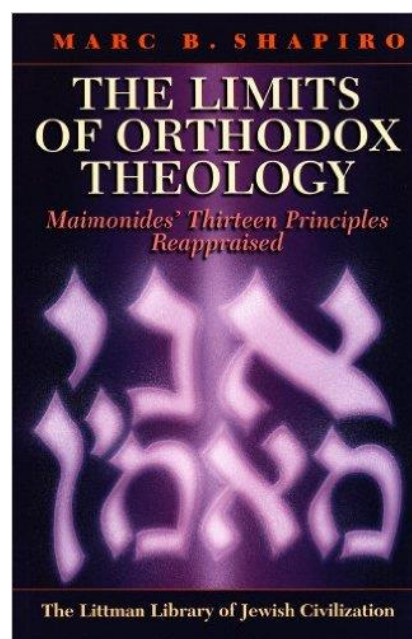
9. Torah UMadda and the Freedom of Inquiry, Rabbi Yehuda Parnes

Based on all of the above, Torah u-Madda can only be viable if it imposes strict limits on freedom of inquiry in areas that may undermine the *יג עיקרי אמונה*. Then, Torah u-Madda will have the opportunity to represent itself as an authentic and historical tradition in Jewish thought.

10. Maimonides' Thirteen Principles: The Last Word in Jewish Theology? Marc Shapiro

<file:///C:/Users/ytrump/Downloads/704648.pdf>

I will also not generally concern myself with those scholars who opposed Maimonides' thirteen principles and substituted their own. For these scholars did not, for the most part, deny that Maimonides' principles were correct and indeed obligatory upon Jews to believe. Both they and Maimonides believed that these beliefs were to be accepted as true. Their disagreement was to be found in determining which doctrines they viewed as indispensable to Judaism; that is, without which Judaism would be inconceivable. This is most important, for people have often tried to show that, because Joseph Albo only postulated three articles of faith, it meant that he did not think that the others were essential. Yet, nothing could be further from the truth, as Albo's differences with Maimonides were only with regard to "classification and grading," not substance. Indeed, one who only accepted Albo's articles of faith would be viewed as a heretic by Albo himself. Thus, whereas Albo did not view belief in the Messiah as a "fundamental" principle- i.e. a principle without which Judaism would be inconceivable-one who denied the coming of the Messiah, knowing it was incumbent upon Jews to believe, was still to be viewed as a heretic with no share in the world to come. Having made these preliminary remarks we may proceed to analyze R. Parnes'

point that heresy is defined by rejection of any one of Maimonides' thirteen principles. Presumably, R. Parnes does not mean to say that only the thirteen principles, and nothing else, are the determinants as to what constitutes heresy, for it is undeniable that no rabbinic figure has ever believed this. I say this for the simple reason that Maimonides' thirteen principles are not allinclusive. Thus, they do not include the idea that the Jews are God's Chosen People. In addition, there are a number of dogmas which Maimonides discusses in other places but excludes from his thirteen principles. For example, there is no mention in the principles about the existence of only one God or of free will, despite their overriding importance in Maimonides' thought.²⁰ All this lends credence to Arthur Hyman's point, already anticipated in part by Abravanel, that the thirteen principles were never intended to comprise, in their totality, the most important aspects of Judaism. Rather, they were merely formulated so as to correspond with the structure of the Mishnah in Tractate Sanhedrin upon which Maimonides was commenting. Because of this, not all of Maimonides' dogmas were included in his thirteen principles but this does not in any way imply that they are less important. We will now proceed to show, one by one, how Maimonides' thirteen principles met with great opposition.

11. The Forward

<http://forward.com/news/6488/author-challenges-rambam-s-principles/>

Rabbi J. David Bleich, a leading Orthodox authority on rabbinic law, who has not read Shapiro's book, argued that alternative positions from the past are not relevant if they have been rejected by contemporary Orthodox rabbis. "Once dogmas are presented, there is no room for rejected opinions," even if they were articulated by great rabbis, Bleich told the Forward. "The attempt to revive such rejected opinions would now be regarded as heresy by normative Judaism." In other words, Bleich said, even if one observes all of the religious commandments, failure to accept Maimonides's principles is a rejection of Orthodox theology. "You could call yourself Orthodox all you want," Bleich said. "But you're really Orthoprax."

Such arguments, Shapiro said, inspired him to write the book. "It used to be OK to believe something, but now it is heretical because today's rabbis believe it to be," Shapiro said. Such an approach "is politics, not theology," he added. "I would argue," Shapiro said, "that there is little need for such policy statements and that traditional Jewish theology should be about including people, not about seeing how many people can be excluded."

12. Review from Rabbi Zev Leff, OU Jewish Action

https://www.ou.org/jewish_action/06/2007/the_thirteen_principles_of_rambam/

Every serious yeshivah student knows that there were disagreements as to whether the Thirteen Principles were, in fact, beneficial to posit, and if so, which ones were to be considered Principles. Is there a serious yeshivah student who is ignorant of Rabbi Yosef Albo's Sefer Haikarim or Rabbi Moshe de Trani's Beit Elokim? Yes, there were disagreements as to what kind of disbelief rendered one a heretic (e.g., open rebellion, erroneous intellectual conclusions or ignorance). Yet while there were disagreements with regard to the various details and the parameters of the Principles, the Thirteen Principles have been accepted in their general form as the expression of Torah Judaism, and, as stated above, one who denies any of them is outside the pale of the faith community of Torah Judaism. For example, the conviction that God is a

corporeal being like any other corporal being is a belief that is outside the realm of Judaism, despite the fact that the Sages do not agree whether to deem one a heretic for harboring this belief. Hence, the principle is true, although its exact parameters are subject to the debate of Torah scholars.

This situation is comparable to that which occurred with the publication of the Shulchan Aruch. Despite the fact that there was debate among bona-fide Torah scholars as to the benefit and propriety of creating a code of Jewish law, and despite the fact that there are instances where the rulings of the Shulchan Aruch have not been accepted, the Shulchan Aruch overall has been accepted by Klal Yisrael—its sages and the rank and file of observant Jews—and has therefore become the definitive code of Jewish observance. Similarly, over the generations, the Thirteen Principles have been accepted as the definitive code of Jewish belief, albeit not every detail of Rambam’s presentation of them has been accepted. Hence, Yigdal and the Thirteen Principles are recited by most Jews every day in Shacharit.

...

As for The Limits of Orthodox Theology, I cannot recommend it to the general public, who can be easily misled by some of the questionable theses in this book. For the discerning reader who will carefully check the sources, this book will provide an interesting historical perspective as to the various opinions surrounding the Thirteen Principles.

יגדל

אלהים חי וישתבדו, נמצא ואין עת אל מציאותו.
 אחד ואין יחיד ביהודו, נעלם וגם אין סוף לאחדותו.
 אין לו דמות הגוף ואינו גוף, לא נערך אליו קדשותו.
 קדמון לכל דבר אשר נברא, ראשון ואין ראשית לראשיתו.
 הו אדון עולם, וכל נוצר יורה גדלותו ומלכותו.
 שפע נבואתו נתנו אל-אנשי סגלתו ותפארתו.
 לא קם בישראל במשה עוד נביא ומביט את תמונתו.
 תורת אמת נתן לעמו אל על יד נביאו נאמן ביתו.
 לא יחליף האל ולא ימיר דתו לעולמים לזולתו.
 צופה ויודע סתרינו, מביט לסוף דבר בקדמתו.
 גומל לאיש חסד במפעלו, נותן לרשע רע ברשעתו.
 ישלח לקץ ימין משיתנו לפדות מחכי קץ ישועתו.
 מתים יחיה אל ברב חסדו, ברוך עדי עד שם תהלתו.

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג
 לכל תבואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים:
 אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא יחיד ואין
 יחידות כמוהו בשום פנים והוא לבדו אלהינו הנה היה ויהיה:
 אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו אינו גוף ולא
 ישגהו משיגי הגוף ואין לו שום דמיון כלל:
 אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא ראשון
 והוא אחרון:
 אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי
 להתפלה ואין לזולתו ראוי להתפלה:
 אני מאמין באמונה שלמה שכל דברי נביאים אמת:
 אני מאמין באמונה שלמה שנבואת משה רבנו עליו השלום
 היתה אמתית ושהוא היה אב לנביאים לקורמים לפניו
 ולנביאים אחריו:
 אני מאמין באמונה שלמה שכל התורה המצויה עתה בידינו
 היא הנתונה למשה רבנו עליו השלום:
 אני מאמין באמונה שלמה שזאת התורה לא תהא מחלפת
 ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא יתברך שמו:
 אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו יודע כל
 מעשה בני אדם וכל מחשבותם שנאמר היוצר יחד לפס
 המבין אל כל מעשיהם:
 אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו גומל טוב
 לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו:
 אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח ואף על פי שיתמהמה
 עם כל זה אחפה לו בכל יום שיבא:
 אני מאמין באמונה שלמה שיהיה תחית המתים בעת שתעלה
 רצון מאת הבורא יתברך שמו ויתעלה זכרו ועד ולנצח נצחים:

